

Dos falcons contra la llengua

Des de l'entrada en vigor de la Llei de Normalització Lingüística i la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, han estat diversos els contenciosos judicials que han tingut la llengua catalana com a protagonista. El seu ús a l'ensenyament i a l'administració pública s'ha fet de vegades especialment conflictiu per l'oposició d'un sector que argumenta la discriminació lingüística dels castellanoparlants.

Juan García Sentandreu i Esteban Gómez Rovira, són dos advocats que s'han especialitzat en aquesta classe de defenses i que han provocat nombrosos conflictes allà on la llengua catalana té la possibilitat d'aconseguir un cert grau de normalitat. Els seus arguments, ajudats sempre d'una dialèctica confusionista, troben seguretat i un marge molt breu d'error gràcies a l'article tercer de la Constitució espanyola, que atorga una prioritat a la llengua castellana.

Nova campanya de «Las Provincias»

Al País Valencià, com ja és habitual en el període de matriculació de l'alumnat no universitari, s'ha iniciat una forta campanya dirigida des del diari *Las Provincias* que té com a objectiu obstaculitzar la creació de línies d'ensenyament en valencià per part de la conselleria.

Les informacions, dirigides especialment a les associacions de pares d'alumnes, intenten advertir del *perill* que els estudiants que vulguen rebre l'ensenyament en castellà, hagen de desplaçar-se de la seua població de residència. En canvi, no assenyalen que en la majoria dels casos són els partidaris de l'ensenyament en valencià els que s'han de desplaçar del centre.

Respecte al possible augment de les línies de la conselleria, *Las Provincias* diu: «En algun cas s'ha arribat a la intimidació i la coacció psicològica per part de la direcció i dels professors».

A més, els titulars i les argumentacions d'aquesta mena s'han produït amb gran intensitat les dues setmanes abans del 25 de juny, data límit perquè els pares que no vulguen l'ensenyament en valencià per als seus fills, ho demanen per escrit a la conselleria.

Cada dia, distints anuncis avisaven els pares que el termini estava a punt

Juan García Sentandreu i Esteban Gómez Rovira són els advocats que més problemes han ocasionat a la utilització de la llengua catalana al nostre àmbit lingüístic. La ideologia ultradretana de tots dos els ha convertit en fiscals de la normalització.

Alfred Mondria

tava previst el començament d'una línia d'ensenyament en valencià, els pares s'han negat a la matriculació dels seus fills.

Juan García, l'advocat del castellà

Tota aquesta campanya, dirigida i planificada pel diari abans esmentat, acaba en moltes ocasions en contenciosos judicials contra la llengua catalana.

Manuel Berenguer Valero, president de la Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes de la Comunitat Valen-

Juan García Sentandreu, al centre.

de finalitzar «si vols garantir l'ensenyament dels teus fills». També assenyalen que «la conselleria està fent l'impossible perquè els que volen l'ensenyament en castellà no puguin gaudir d'aquest dret, que, a més, és un deure».

Aquestes informacions han tingut els seus fruits: a Novelda, on enguany es-

ciana, és una de les persones que més recursos ha presentat en aquest sentit. *Las Provincias* indica, però, que actualment està jubilat a casa seua com a conseqüència dels dos infarts provocats «quan va sorgir el problema catalanista».

L'advocat, però, que més s'ha especialitzat en aquest tema al País Valen-

Esteban Gómez Rovira, l'home de pedra

R. Aymerich

Dur com una pedra, Esteban Gómez Rovira és un home de paraula enèrgica i vehement. Un corredor de fons pacient i incansable que ha estat capaç d'aprofitar les esclertes legals i les contradiccions de la justícia espanyola per torpedinar el procés normalitzador. Un intent frustrat d'atemptat i un macabre regal-bomba la nit de Nadal no han pogut aturar Gómez Rovira.

Madrileny, de 50 anys, el marit d'Helena Rovira —una barcelonina, funcionària de l'INEM— arribà un bon dia de 1979 a Barcelona. Al darrere, deixava una feina com a publicista de Banesto; al davant, se li obria tot un futur com a advocat en lliure exercici de la professió.

Després d'instal·lar-s'hi, inscriu els dos fills en un institut del Masnou. El fet que alguna de les classes fos impartida en català, portarà el pare a presentar denúncia a inspecció. Li serà denegada, i aleshores Gómez Rovira provarà per la via legal. Trigarà quatre anys abans no li facin cas, però el 1984 el Suprem li dona la raó, i, un any més tard, esdevindrà el primer indemnitzat —564.000 pessetes— pels danys i perjudicis ocasionats per la normalització.

Serà la consagració definitiva. En qüestió de mesos, el bufet de Gómez Rovira s'anirà omplint d'una clientela feta de mestres i pares d'alumnes afectats de discriminació pel català. Però també, a més de capdavanter de la contranormalització, Gómez Rovira portarà casos relacionats amb la policia i serà el defensor dels dos membres detinguts de Milícia Catalana; un grup d'ultradreta acusat d'instal·lar bombes a saunes gals i a locals d'organitzacions independentistes.

Així haurien quedat les coses si no li hagués rosegat el cuc de la política, de la cosa pública. Fins aquell moment s'havia limitat a jugar a constitucionalista i defensor de llengües en procés de desaparició. Però un bon dia d'octubre de 1987 —un 12— assistirà a una concentració de Juntas Españolas i es destaparà com un orador hàbil i precís. Un martell d'heretges capaç d'acusar Pujol de connivències amb Terra Lliure o de voler crear un petit estat d'Israel.

Mesos més tard, Gómez Rovira es troba ja al front de l'organització ultradretana i li fa un rentat de cara que no amaga, però, el seu passat violent. Dinamitzarà també el procés associa-

tiu dels sectors antinormalitzadors, i participarà també en la fundació de l'Asociación Cultural Miguel de Cervantes. Una entitat finançada amb diner públic, que es proposa com a fita la defensa de la llengua i la cultura espanyoles a Catalunya. Serà a partir d'aquesta entitat que Gómez Rovira engegarà les següents andanades antinormalització, la darrera de les quals, la denúncia del canal autonòmic de TV2 per no seguir el bilingüisme.

En les darreres eleccions al Parlament, Gómez Rovira embarcarà familiars i clients en les llistes de Juntas Españolas. Però aquest serà el seu fracàs més rotund. Malgrat comptar amb un important finançament i el ressò d'alguns mitjans de comunicació, Juntas Españolas tindrà una aflluència de vots gens significativa. □

cià és Juan García Sentandreu. Antic militant de Falange Española, és una de les persones que més problemes ha ocasionat a la política de normalització lingüística de la Universitat de València. A finals de juliol del 1986, en nom del grup d'estudiants ultradreta que dirigeix, Alternativa Universitaria, va presentar un recurs contra un acord de la Junta de Govern de la Universitat, que garantia la llibertat de triar la llengua de la docència entre el professorat. Una vegada dictada la sentència per l'Audiència Territorial de València, que restringia l'ús del català en l'ensenyament, va declarar: «hem evitat que la nostra universitat es convertís en una fàbrica d'eunucs».

També, durant la redacció dels nous estatuts de la Universitat de València, va protagonitzar una forta campanya contra el Bloc i l'actual rector, Ramon Lapiedra, sobretot pel que fa a la qüestió de les denominacions. El nom de la llengua catalana va ser combatut al llarg del procés, inclús amb la interrup-

ció violenta de diverses reunions, i amb una manifestació que va aplegar entre 40 i 50 persones.

Fins i tot, en més d'una ocasió, ha arribat a agredir algunes persones que no compartien la seua ideologia, segons ens informen a la Facultat de Dret, centre on ha estudiat per a convertir-se en advocat al voltant de nou anys.

En canvi, ara mateix, ofereix una imatge ben distinta a les escoles i instituts on es presenta per a defensar únicament l'ensenyament en castellà. Parlant de la llibertat i la democràcia, adverteix els pares dels problemes de comprensió que pot representar l'educació dels seus fills en valencià; intenta convèncer les diferents associacions que «l'accés a la universitat dels que han estudiat en aquesta llengua és molt més difícil, ja que representa majors dificultats per a la superació dels exàmens, sobretot en la redacció i en l'ortografia, que són uns requisits indispensables».

En aquest sentit, afirmava a la premsa fa uns dies: «Encara som a temps. Si cada pare es consciencia del seu deure i si les associacions de pares s'uneixen per a lluitar per una cosa tan legítima com és l'educació i el futur dels seus fills, els Lapiedra i els Ciscar sucumbiran una vegada més davant la justícia».

Assessorat jurídicament i periodística per *Las Provincias*, i amb la finalitat de produir el conflicte allà on les línies en valencià són un fet viable, ha produït ja diversos enfrontaments als centres de la Pobra del Duc, Font d'Encarròs, Simat de Valldigna, Llosa de Ranes, Fortaleny, Alzira, Puçol i Torís. Poblacions on ja era possible el començament del curs en català, o bé ja s'hi feien les classes en aquesta llengua des de fa anys.

A pesar d'aquestes advertències, en la majoria d'aquests centres la resposta dels pares ha estat, sobretot, el desig d'escolaritzar els seus fills en valencià. □